

1978-1987

La travessa del desert

Quan semblava, amb la irrupció de la Companyia Elèctrica Dharma en el panorama musical del rock català, que començaria una autèntica edat d'or, de sobte es va fer el silenci.

Amb la transició política del franquisme a la democràcia el rock català va entrar en la crisi més profunda de la seva història.

La Companyia Elèctrica Dharma va ser el pont de connexió entre dues generacions del rock català.

De la selva de músics que durant quinze anys havien anat escrivint les pàgines del llibre pautat del rock català es passa, pràcticament de la nit al dia, al desert més absolut, amb un únic oasi, la pròpia Companyia Elèctrica Dharma, que continua uns anys en la línia de rock amb arrels sardanístiques, que culmina amb el disc gravat, el 1982, amb la Coblà Mediterrània al Palau de la Música de Barcelona. El 1983, reapareixen com Elèctrica Dharma amb "Cataluna" iniciant una etapa on recuperen velles cançons tradicionals catalanes i fan evident el seu compromís polític nacional. Compromís encara més patent a "Força Dharma!" i "No volem ser". El 1986 Esteve Fortuny, el compositor i guitarra de l'Elèctrica Dharma moria, d'un vessament cerebral, en plena actuació. Durant dos anys es retiren per meditar el seu futur.

Però, per aleshores, ja havien començat a sorgir els primers cantants i grups de la darrera i més productiva fornada del rock català. N'Gai N'Gai, Via Quarta, Detectores, Remigi Palmero, TR, Gerard Jacquet i Ample Temple, Desperdicis Clínic, Grec, Pantaix, La Madam, però sobretot Duble Buble, tornen a popularitzar, i aquesta vegada amb una total diversitat d'estils musicals, el rock cantat en llengua catalana. L'Onze de setembre del 1986 se celebra a la Plaça dels Països Catalans de Barcelona el concert "Temps de Roc" organitzat pel setmanari d'actualitat "El Temps", que representa l'inici del rellenchament públic del rock català, després de la llarga travessa del desert. Rellenchament que esdevé un fet consumat amb l'èxit de la cançó "Clava't" de Duble Buble. Inclús Loquillo y Trogloditas i Peor Impossible, músics d'expressió habitual en llengua castellana, graven durant aquests anys algun tema en català.

1988-1993

El nou rock català

Però la veritable explosió del nou rock català es produeix a finals de la dècada dels vuitanta. De gairebé totes les comarques de la Catalunya central comencen a donar-se a conèixer grups que portaven molts anys treballant de manera quasi anònima, quan no clandestina. Grups que segueixen estils musicals molt diferents i que no comparteixen cap altra característica que no sigui cantar amb llengua catalana i tenir un suport incondicional per part d'un públic que s'identifica plenament amb ells. El fenomen del nou rock català es va retroalimentant en un procés imparable de difusió, que arriba fins avui dia, i que permet sortir a la llum pública a grups com Sopa de Cabra, Sau, Els Pets, Sangtraït,

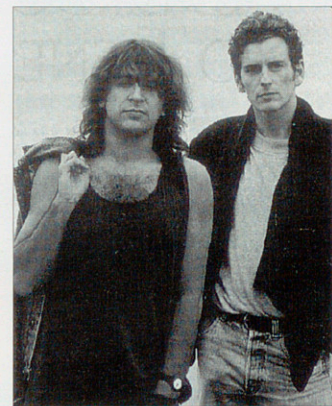
Lax'n'Busto, U-Tòpics, 972, Tancat per Defunció, Gra Fort, D'Estranquis, 080, Pàrquing, Mite's, Kitsch, Matamala, Brams, La Gran Aventura o Umpah-pah. Un procés que, a més, s'estén ràpidament a les Illes Balears (Oculs, La Fosca, Tots Sants, Ja T'ho Diré, Fora des Sembrat), el País Valencià (4000 som prou, Kartutx) i la Catalunya del Nord (Blues de Picolat).

El 1989 Sopa de Cabra enregistra el seu primer disc on s'hi pot trobar "L'Empordà", l'emblemàtica cançó que es converteix ràpidament en l'himne del públic del nou rock català. Pel nadal, la primera edició d'un disc recull de rock català "El Tec i la Teca" és un èxit de vendes. Al llarg del 1990 es destaquen de la resta quatre grups que en treure discos són èxits massius de vendes com "La Roda" dels Sopa de Cabra, "Quina Nit" dels Sau, "Terra de vents" dels Sangtraït i "Els Pets" del grup homònim. Això fa que aquell estiu es dispari la quantitat d'actuacions contractades per les festes majors per la majoria d'ajuntaments. Aquest procés que s'inicia a la Catalunya central va estenent-se cap a les Illes primer i el País Valencià després. El 1991, els Sangtraït arriben a "Los 40 principals", la llista d'èxits més coneguda de l'Estat espanyol. "El Tec i la Teca 2" ven gairebé 25.000 exemplars, i ja s'escolta rock català a totes les emissores comercials de Catalunya. Es fan els primers concerts a Madrid presentant la nova força del rock a Catalunya i s'entra en un espiral de cases discogràfiques, promotores, i inversions desconegudes fins aleshores.

El Juny del 1991 l'oficina Ressons organitza un macro-concert de rock català al Palau Sant Jordi de Barcelona, amb els quatre grups capdavaners del nou rock català, Sau, Sopa de Cabra, Els Pets i

Sangtraït, i que reuneix més de 22.000 persones. És l'èxtasi. En menys de tres anys, el nou rock català va aconseguir més reconeixement i èxit que el que havia tingut mai en els vint-i-cinc anys anteriors.

1992 significa l'extensió dels grans concerts al País Valencià i Mallorca, amb la iniciativa del setmanari El Temps, conjuntament amb Acció Cultural del País Valencià i l'Obra Cultural Balear, de celebrar els festivals "Tirant de Rock".

Sau, els líders en vendes del nou rock català.

Enguany cal esmentar, després de dos discos desconcertants, el retorn de l'Elèctrica Dharma a la seva sonoritat original amb el disc "Que no es perdi aquest so" en el qual recuperen melodies populars i tradicionals, en base al "Llibre vermell de Montserrat".

El nou rock català, representa el moment més dolç de la ja llarga història del nostre rock, només igualat en alguns aspectes per l'època del Rock Laietà (quantitat de grups, qualitat musical, suport popular), però caldrà posar, d'ara en endavant, més atenció per evitar que en el futur no torni a haver-hi mai més una nova travessa del desert.